

Sygn. akt I ZB 44/22

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Joanna Lemańska

po rozpoznaniu sprawy z wniosku sędziego Sądu Najwyższego J. I.
o zbadanie spełnienia przez sędziego Sądu Najwyższego Marka Siwka wymogów
niezawisłości i bezstronności w sprawie o sygn. II ZIZ 8/22
na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej w dniu 23
lutego 2023 r.

odrzuca wniosek

UZASADNIENIE

W dniu 27 października 2022 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek SSN J. I. (dalej także jako: Wnioskodawca) – złożony przez jego obrońcę – o zbadanie spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności przez SSN Marka Siwka oraz dwóch innych sędziów Sądu Najwyższego (w odniesieniu do których wniosek został zarejestrowany pod innymi sygnaturami akt sprawy) wyznaczonych do składu rozpoznającego sprawę toczącą się z udziałem SSN J. I. w Sądzie Najwyższym w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej pod sygnaturą II ZIZ 8/22.

Wnioskodawca domagał się, na podstawie art. 29 § 6 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz.U. 2021, poz. 1904, ze zm.; dalej: u.SN.), stwierdzenia, że co do SSN Marka Siwka zachodzi sytuacja braku niezawisłości i bezstronności – co przy uwzględnieniu okoliczności dotyczących SSN J. I. oraz charakteru sprawy mającej być rozpoznawaną przed Sądem Najwyższym pod sygn. II ZIZ 8/22 – może doprowadzić do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności mającego wpływ na wynik tej sprawy.

Zdaniem Wnioskodawcy, SSN Marek Siwek nie spełnia wymogów ustawowych niezbędnych do zachowania właściwego standardu niezawisłości i bezstronności w sprawie o sygn. II ZIZ 8/22, o czym świadczyć ma całokształt okoliczności związanych z jego powołaniem na urząd sędziego Sądu Najwyższego oraz jego zachowaniem po powołaniu na to stanowisko. W uzasadnieniu wniosku wskazano, że SSN Marek Siwek został powołany na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 3; dalej również: ustawa nowelizująca). Tymczasem Krajowa Rada Sądownictwa w takim kształcie, w ocenie Wnioskodawcy, nie może być w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego i sądów międzynarodowych uznana za organ odpowiadający modelowi i standardowi funkcjonowania wynikającemu z właściwych przepisów Konstytucji RP, przepisów prawa Unii Europejskiej oraz przepisów Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (EKPCz). Odsyłając m.in. do adresów stron internetowych, na których miały być zamieszczone powołane we wniosku orzeczenia Sądu Najwyższego, Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) oraz Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (ETPCz), Wnioskodawca wskazał, że Krajowa Rada Sądownictwa w kształcie unormowanym po 2017 r., nie daje gwarancji niezależności od władzy wykonawczej i ustawodawczej, a co za tym idzie, również sędziowie nominowani do pełnienia urzędów sędziowskich w procedurze nominacyjnej z udziałem tak ukształtowanej Krajowej Rady Sądownictwa nie spełniają wymogów niezależnego i niezawisłego sądu, wyartykułowanych w odpowiednich przepisach krajowych i międzynarodowych (art. 6 EKPCz, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, art. 178 Konstytucji RP) ze względu na „całokształt okoliczności”. W uzasadnieniu wniosku podniesiono przy okazji, że wprowadzenie do ustawy o Sądzie Najwyższym instytucji tzw. testu niezawisłości i bezstronności, która miała w powyższym zakresie uzdrowić sytuację, w efekcie ma na celu pozbawienie prawa europejskiego skuteczności.

Wnioskodawca w odniesieniu do postępowania SSN Marka Siwka po nominacji, wskazał na dwie okoliczności. Jako pierwszą wskazał fakt niezłożenia

przez SSN Marka Siwka wniosku o swoje wyłączenie z uwagi na ryzyko, że wydane z jego udziałem rozstrzygnięcie będzie – z samego powodu jego udziału – naruszało prawo do rzetelnego procesu w rozumieniu art. 6 EKPCz. Według Wnioskodawcy, tego rodzaju działanie sędziego objętego wnioskiem, może świadczyć o lekceważeniu przez niego tych standardów procesowych, orzecznictwa ETPCz oraz interesów prawnych stron, a także o bezzwzględnym dążeniu do utrzymania własnego statusu kosztem praworządności oraz interesów uczestników postępowania. Jako drugą okoliczność Wnioskodawca wskazał udział SSN Marka Siwka w wydaniu postanowienia Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2021 r., II KZ 46/21. Wnioskodawca wyjaśnił, że przedmiotowe orzeczenie zostało wydane w postępowaniu zainicjowanym zażaleniem na postanowienie Sądu Najwyższego z 14 września 2021 r., II KO 44/21, o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności. Sąd Najwyższy w składzie obejmującym SSN Marka Siwka potraktował przy tym tą sprawę jako okazję do tego, by w „długim i erudycyjnym” uzasadnieniu orzeczenia wydanego w tej sprawie podważyć procedurę powołania skazanego i jego status jako wieloletniego i doświadczonego sędziego Sądu Najwyższego z tego tylko powodu, że początek jego kariery zawodowej (na urzędzie sędziego) przypadł na okres Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i że został on po raz pierwszy powołany na stanowisko sędziego sądu wojskowego przez Radę Państwa na wniosek Ministra Obrony Narodowej. Według Wnioskodawcy, istota rzeczy dotyczyła jednocześnie tego, że przywołane postanowienie zostało potraktowane jako „forum swoistego rozliczenia się” przez skład sędziowski powołany do orzekania w Sądzie Najwyższym przez Prezydenta RP na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r., z formułowanymi w orzecznictwie ETPCz i TSUE, a także Sądu Najwyższego, wątpliwościami dotyczącymi ich własnego statusu.

W konsekwencji Wnioskodawca stwierdził, że w realiach sprawy II ZIZ 8/22 powołane wyżej okoliczności mogą mieć wpływ na jej wynik, jeśli uwzględni się charakter tej sprawy oraz okoliczności dotyczące samego Wnioskodawcy. Wnioskodawca wyjaśnił, że sprawa II ZIZ 8/22 dotyczy zażalenia od wydanej przez zniesioną aktualnie Izbę Dyscyplinarną Sądu Najwyższego uchwały z dnia 2 lipca

2021 r. zezwalającej na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej SSN J. I. za czyn mający stanowić zbrodnię komunistyczną i zbrodnię przeciwko ludzkości, która to uchwała została wydana przez sędziów powołanych na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy nowelizującej, a zatem w procedurze tożsamej do procedury, w jakiej powołany został SSN Marek Siwek.

SSN Marek Siwek w oświadczeniu złożonym w trybie art. 29 § 15 wniósł o nieuwzględnienie wniosku SSN J. I..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek SSN J. I., złożony w trybie art. 29 § 5 i n. u.SN, nie spełnia określonych w ustawie o Sądzie Najwyższym warunków jego dopuszczalności i z tych przyczyn podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 29 § 5 u.SN, w brzmieniu obowiązującym od 15 lipca 2022 r., dopuszczalne jest badanie spełnienia przez sędziego Sądu Najwyższego wymogów niezawisłości i bezstronności z uwzględnieniem okoliczności towarzyszących jego powołaniu i jego postępowania po powołaniu, jeżeli w okolicznościach danej sprawy może to doprowadzić do naruszenia standardu niezawisłości lub bezstronności, mającego wpływ na wynik sprawy z uwzględnieniem okoliczności dotyczących uprawnionego oraz charakteru sprawy (tzw. test niezawisłości i bezstronności). Na podstawie art. 29 § 9 i 10 u.SN, wniosek o zbadanie wymogów niezawisłości i bezstronności powinien czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a ponadto zawierać żądanie stwierdzenia, że w danej sprawie zachodzą przesłanki określone w art. 29 § 5 u.SN oraz przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie wraz z dowodami na ich poparcie. Wniosek niespełniający tych wymagań podlega odrzuceniu bez wezwania do usunięcia braków formalnych. Odrzuceniu podlega również wniosek złożony po upływie terminu albo z innych przyczyn niedopuszczalny (zob. też postanowienie Sądu Najwyższego z 18 stycznia 2023 r., III CB 23/22).

W postanowieniu z 15 listopada 2022 r., III CB 5/22, Sąd Najwyższy trafnie zauważył, że skoro w założeniu ustawodawcy ów wniosek ma zmierzać do

stwierdzenia niespełnienia przez sędziego Sądu Najwyższego wymogów (naruszenia standardu) niezawisłości i bezstronności w konkretnej sprawie, należy stwierdzić, iż nie wystarczy przytoczenie okoliczności towarzyszących powołaniu danego sędziego Sądu Najwyższego (w tym ewentualnych wadliwości procedury nominacyjnej) i jego postępowania po powołaniu (w szczególności czynności jurysdykcyjnych, prejurysdykcyjnych, oświadczeń i wypowiedzi w sferze publicznej czy innej działalności publicznej), które mogą wywoływać uzasadnione wątpliwości co do spełnienia przezeń wymagań niezawisłości i bezstronności, ale konieczne jest także wskazanie okoliczności świadczących o tym, że deficyt ten może oddziaływać na wynik konkretnej sprawy, z uwzględnieniem okoliczności dotyczących uprawnionego oraz charakteru sprawy.

Oznacza to w istocie, że przedmiotem badania w trybie art. 29 § 5 u.SN jest dochowanie „wymogów” (standardu) niezawisłości i bezstronności w kontekście konkretnej sprawy w tym sensie, iż ewentualne deficyty niezawisłości i bezstronności mogą oddziaływać na wynik tej sprawy. Ścisły związek badania z konkretną sprawą potwierdza to, że powinno ono uwzględniać okoliczności dotyczące uprawnionego oraz charakteru sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 15 listopada 2022 r., III CB 5/22).

Sąd Najwyższy w składzie orzekającym w niniejszej sprawie stoi przy tym na stanowisku, że przez okoliczności towarzyszące powołaniu sędziego na tle art. 29 § 5 u.SN należy rozumieć nie okoliczności o charakterze generalnym, odwołujące się do systemowych rozwiązań procesu powoływania sędziów (a zatem w istocie okoliczności dotyczące sposobu ich powołania), lecz indywidualne okoliczności powołania, odnoszące się do konkretnego sędziego objętego wnioskiem o przeprowadzenie tzw. testu niezawisłości i bezstronności. Na podobnym stanowisku stanął Naczelny Sąd Administracyjny, który w uzasadnieniu postanowienia z 14 lutego 2023 r., I FSK 2040/22 wskazał, że przy ocenie zachowania standardu niezawisłości i bezstronności nie można oprzeć się jedynie na okolicznościach towarzyszących powołaniu sędziego. Tym samym podważenie niezawisłości lub bezstronności sędziego nie może opierać się jedynie na stwierdzeniu, że sędzia został powołany na wniosek KRS ukształtowanej przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie

Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw. Konieczne jest powołanie innych jeszcze okoliczności.

Bez wątpienia wniosek SSN J. I. o zainicjowanie postępowania na podstawie art. 29 § 5 u.SN nie czyni zadość powyższym wymaganiom.

Szczegółowa analiza wniosku SSN J. I. o zbadanie standardów bezstronności i niezawisłości SSN Marka Siwka prowadzi do stwierdzenia, że w odniesieniu do wskazanego w art. 29 § 5 w zw. z § 9 u.SN wymogu powołania okoliczności towarzyszących powołaniu sędziego opiera się on w istocie nie na indywidualnych okolicznościach powołania Sędziego Marka Siwka na urząd Sędziego Sądu Najwyższego (żadna tego rodzaju zindywidualizowana okoliczność nie została przez Wnioskodawcę powołana), lecz de facto koncentruje się na, występującej zdaniem Wnioskodawcy, systemowej nieprawidłowości powoływania sędziów, której Wnioskodawca upatruje w ukształtowaniu Krajowej Rady Sądownictwa na podstawie powołanej wyżej ustawy nowelizującej z 8 dnia grudnia 2017 r. Jak już wyżej wskazano, tego rodzaju abstrakcyjnie sformułowane zarzuty nie mogą odnieść skutku w postępowaniu toczącym się na podstawie art. 29 § 5 i n. u.SN, gdyż celem przewidzianej tam instytucji nie jest umożliwienie kwestionowania przewidzianego przez ustawodawcę systemu powoływania sędziów, ale ocena indywidualnych okoliczności dotyczących powołania konkretnego sędziego oraz jego zachowania po powołaniu, przy czym ocena ta powinna nastąpić w kontekście konkretnej sprawy. Tymczasem we wniosku żadne indywidualne okoliczności nie zostały wskazane.

Niezależnie od powyższego podkreślić należy, że Sąd Najwyższy nie dopatrył się w okolicznościach powołania SSN Marka Siwka faktów tego rodzaju, które mogłyby podważać zaufanie do jego bezstronności i niezawisłości. W szczególności nie można nie dostrzec jego wieloletniego doświadczenia orzeczniczego, naukowego i specjalizacji w problematyce, która predestynuje do orzekania w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego. Nie pozwala to na stwierdzenie istnienia jakichkolwiek okoliczności, choćby uprawdopodobniających tezę, że w ramach procedury powołania tego Sędziego brano pod uwagę argumenty pozamerytoryczne, które obecnie mogłyby w jakikolwiek sposób rzutować na niezawisłość i bezstronność SSN Marka Siwka.

Jako konstrukcyjnie nieprawidłowy należy również uznać zarzut wniosku oparty na okolicznościach zachowania się SSN Marka Siwka po jego powołaniu.

W odniesieniu do ww. przesłanki Wnioskodawca podniósł w pierwszej kolejności zaniechanie złożenia przez SSN Marka Siwka wniosku o swoje wyłączenie od orzekania w sprawie II ZIZ 8/22, z uwzględnieniem okoliczności, że został on powołany na skutek rekomendacji Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r.

W związku z tak sformułowanym zarzutem należy jeszcze raz przypomnieć, że zgodnie z art. 29 § 5 u.SN, podstawą uznania, że sędzia Sądu Najwyższego nie spełnia wymogów niezawisłości i bezstronności są z jednej strony okoliczności towarzyszące jego powołaniu, a z drugiej – postępowanie sędziego po powołaniu. Ustawa o Sądzie Najwyższym identyfikuje więc dwie niezależne od siebie przesłanki tzw. testu niezawisłości i bezstronności sędziego Sądu Najwyższego, z których każda ma autonomiczną treść. Do wykazania braku po stronie konkretnego sędziego atrybutów niezawisłości i bezstronności sędziego – w ramach instytucji tzw. testu niezawisłości i bezstronności - konieczne jest przy tym wykazanie wystąpienia obu ww. przesłanek łącznie.

Tymczasem w niniejszej sprawie szczegółowa analiza wniosku prowadzi do uznania, że Wnioskodawca zdaje się nie dostrzegać powyższych wymogów. Wręcz przeciwnie, w istocie utożsamia on obie przesłanki. Przesłankę postępowania SSN Marka Siwka po powołaniu (brak złożenia wniosku o wyłączenie od orzekania) w zupełności opiera bowiem na podnoszonej we wniosku wadliwości powołania tego Sędziego (powołanie na urząd sędziego Sądu Najwyższego na skutek rekomendacji Krajowej Rady Sądownictwa w składzie ukształtowanym po 2017 r.). Prowadzi to do wniosku, że argumentacja Wnioskodawcy, mająca na celu wykazanie tego, że w przypadku SSN Marka Siwka doszło do wypełnienia drugiej przesłanki (postępowanie tego Sędziego po powołaniu mogło naruszać standardy niezawisłości i bezstronności) ma w istocie charakter pozorny. Nie sposób przy tym zgodzić się z takim utożsamianiem obu przesłanek testu niezawisłości i bezstronności. Przyjęcie trafności takiego rozumowania wypaczyłoby w sposób znaczący cel i istotę testu, którym jest – w założeniu ustawodawcy – to, aby dana sprawa była rozpoznana przez sędziów niezawisłych i bezstronnych. Samo

przekonanie o nieprawidłowościach przy powołaniu sędziego nie może być tu zatem wystarczające.

Podkreślenia jednocześnie wymaga, że przyjęcie ogólnego założenia, że sam fakt, że sędzia został powołany na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego

w następstwie wniosku nowej Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej po 2017 r., powoduje z definicji, że nie jest on bezstronny i obiektywny oraz zobowiązuje go do wyłączenia się „z góry” od rozpoznania każdej podobnej do omawianej sprawy, prowadzi do konsekwencji szkodliwych zarówno z punktu widzenia sprawności i wydolności wymiaru sprawiedliwości, jak i szeroko pojmowanego interesu publicznego. Podobne stanowisko zajmuje Sąd Najwyższy również na gruncie tzw. spraw frankowych, wskazując, że sam fakt zaciągnięcia przez sędziego zobowiązania na podstawie umowy o kredyt denominowany (waloryzowany) do CHF nie stanowi per se wystarczającej podstawy do uznania, że mogą zachodzić uzasadnione wątpliwości co do jego bezstronności i obiektywizmu przy rozpoznaniu każdej podobnej sprawy zawisłej między kredytobiorcą i bankiem (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 10 kwietnia 2019 r., IV CSK 279/18).

Nie spełnia również wymagań konstrukcyjnych wniosku określonych w art. 29 u.SN zarzut Wnioskodawcy odwołujący się do okoliczności orzekania SSN Marka Siwka (po jego powołaniu) w sprawie II KZ 46/21, zainicjowanej zażaleniem na postanowienie Sądu Najwyższego z 14 września 2021 r., II KO 44/21, o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

Przede wszystkim podkreślenia wymaga, że niedopuszczalne jest przyjmowanie co do zasady odpowiedzialności (w tym dyscyplinarnej) sędziego za jego działalność orzeczniczą. Na takim generalnym stanowisku stoi m.in. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zob. m.in. wyrok TSUE z 16 listopada 2021 r., od C-748/19 do C-754/19). Już z tych przyczyn formułowanie tego rodzaju zarzutu uznać należy za niedozwolone.

Co więcej, zwraca uwagę także wewnętrzna sprzeczność omawianego zarzutu. Z jednej strony Wnioskodawca, celem wykazania naruszenia przez SSN Marka Siwka standardów niezawisłości i bezstronności, w kontekście okoliczności związanej z jego powołaniem, odwołuje się do systemowych rozwiązań procesu

powoływania sędziów, obowiązujących od 2018 r. w polskim porządku prawnym, i na tej podstawie opiera swój wniosek. Z drugiej zaś strony przyjmuje już jednak, że wydanie orzeczenia, w którym odniesiono się do okoliczności związanej z powołaniem innego sędziego (tym razem do okoliczności powołania sędziego przez Radę Państwa), jest okolicznością obciążającą sędziego, który dokonał takiego wyводу. Idąc tym sposobem rozumowania można byłoby wyciągnąć jeszcze dalej idące wnioski, że w istocie każdy sędzia Sądu Najwyższego, który w swojej praktyce wydał jakiekolwiek orzeczenie, zawierające wywód odnoszący się do okoliczności powołania innego sędziego, sporządzając przy okazji „długie i erudycyjne uzasadnienie”, „podważające procedurę powołania i status sędziego”, stanowiące „forum swoistego rozliczenia się” (s. 5 wniosku), na trwałe traci status sędziego spełniającego standardy niezawisłości i bezstronności. Tego rodzaju wnioskowanie jest zaś bez wątpienia zbyt daleko idące.

Analizując dopuszczalność wniosku SSN J. I., nie można wreszcie nie zauważyć, że również omówione wyżej okoliczności (dotyczące zachowania sędziego po powołaniu) mają charakter generalny i mogą dotyczyć w istocie każdej sprawy rozpoznawanej przez sędziego objętego wnioskiem złożonym w trybie art. 29 u.SN. W nawiązaniu do treści art. 29 § 5 oraz § 9 u.SN nie stanowi to zatem wypełnienia obowiązku przedstawienia okoliczności postępowania sędziego – już po jego powołaniu – w kontekście charakteru tej konkretnej sprawy i okoliczności dotyczących uprawnionego do złożenia wniosku.

W tym znaczeniu należy zatem uznać, że Wnioskodawca nie wskazał także, jak w okolicznościach sprawy II ZIZ 8/22 ewentualne naruszenie standardu niezawisłości lub bezstronności, związane z powołaniem Sędziego Marka Siwka na urząd Sędziego Sądu Najwyższego i późniejszym postępowaniem tego Sędziego, mogłoby wpływać na wynik tej sprawy. Oznacza to, że również w tym zakresie stanowiący przedmiot analizy wnioski SSN J. I. zawiera braki konstrukcyjne.

Równocześnie wskazać należy, że niezrozumiałą jest zarzut Wnioskodawcy odnoszący się do wprowadzenia instytucji tzw. testu niezawisłości i bezstronności, jako środka mającego sprzeciwiać się idei orzecznictwa trybunałów europejskich i zasadom konstytucyjnym.

W tej kwestii niewątpliwie wymaga podkreślenia, że niedopuszczalne jest czynienie ogólnego założenia, że ustawodawca, wprowadzając nowe rozwiązania prawne, w każdym przypadku zobowiązany jest dostosowywać nowe instytucje prawne do wcześniejszego orzecznictwa, tym bardziej jeśli w danej materii nie jest ono jednolite (tak jak ma to miejsce w analizowanym aspekcie).

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że wprowadzona z dniem 15 lipca 2022 r. instytucja tzw. testu niezawisłości i bezstronności w znacznej części stanowi wyraz realizacji postulatu zawartego w nieobowiązującej już uchwale połączonych Izb Sądu Najwyższego: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 (która wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 20 kwietnia 2020 r., U 2/20, została uznana za niezgodną z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji RP, art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, Dz.U. 2004, nr 90, poz. 864/30, ze zm.) – a w szczególności punktu 2 uchwały, w którym wyrażono wprost dyrektywę weryfikacji atrybutów niezawisłości i bezstronności, ilekroć w składzie sądu brałaby udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. Mechanizm kontrolny wskazany w punkcie 2 powołanej uchwały konstrukcyjnie był przy tym bardzo zbliżony do obecnie obowiązującej instytucji, określonej w art. 25 § 5 i n. u.SN. Zakładał on mianowicie, że przedmiotem badania będzie dochowanie przez danego sędziego „wymogów” (standardu) niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 EKPCz, z uwzględnieniem wadliwości procesu powołania sędziego w kontekście konkretnych okoliczności sprawy. W odniesieniu do tzw. testu niezawisłości i bezstronności przedmiotem badania jest z kolei dochowanie „wymogów” (standardu) niezawisłości i bezstronności danego sędziego z uwzględnieniem okoliczności towarzyszących jego powołaniu i jego postępowania po powołaniu, a dodatkowo również w kontekście okoliczności konkretnej sprawy w tym sensie, iż ewentualne deficyty niezawisłości i bezstronności mogą oddziaływać na wynik tej sprawy. Porównanie przesłanek obu wyżej wymienionych mechanizmów wskazuje tym samym na bliskie podobieństwo obu instytucji. Podstawowa różnica dotyczy

zaś jedynie zakresu podmiotowego obu środków. W przypadku nowej instytucji wprowadzonej do ustawy o Sądzie Najwyższym z dniem 15 lipca 2022 r. zakres ten jest szeroki. Konstrukcja tzw. testu niezawisłości i bezstronności dotyczy każdego sędziego, niezależnie od daty jego powołania. Tymczasem zgodnie z postulatem nieobowiązującej już uchwały połączonych Izb Sądu Najwyższego procedura weryfikacji standardu niezawisłości i bezstronności była ograniczona jedynie do osoby powołanej na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy uznał, że analizowany wniosek nie spełnia wymagań formalnych, określonych w art. 29 § 9 pkt 1 i 2 u.SN, i na podstawie art. 29 § 10 w zw. z § 24 u.SN w zw. z art. 430 § 1 k.p.k. orzekł jak na wstępie.